

Tomáš Repčiak

HRUBÉ RYSY

Štrba, 6.00

Tak Ondrej Mlynár zaťal zuby,
na vlak si sadol, nohy rozkročil.

Šesť hodín ráno bolo.

Vietor vháňal hory do očí
a krokom hrubým

Okolo Ondra premlelo sa ľudí...

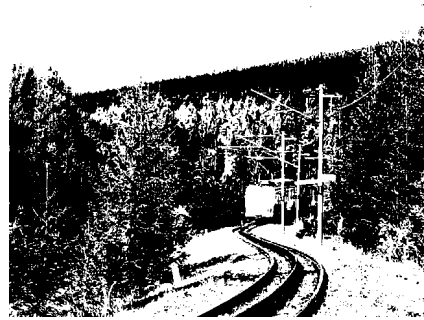
On iba seba poznal po mene.

„Do neba stúpaj!“

„Ľúbim ťa!“

„Hlúpa!“

Nariedko smiali sa im starci – živé kamene.



Popradské pleso, 8.00

Rumenec z kávy, za boky ju chytáš.

Švajčiarske krajinky, čo pred fotením stuhli
hrajú sa na Ermitáž.

Horali – pávy nosia batoh s uhlím.

Ondrej sa ako skaly
pred zimou machom obrví.

Vláči sa s kapsou spomienok a omrvín.

Hore by chceli davy.

Ľaví, praví...



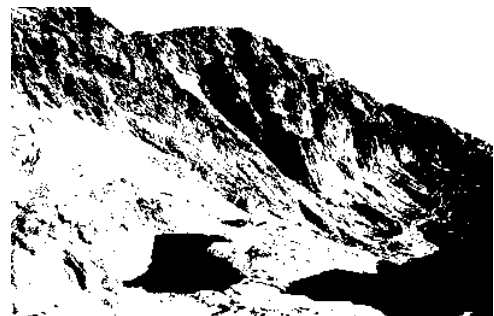
Mengusovská dolina, 10.00

Bachory veľrýb, čo vypili moria
pustia ťa medzi seba, mlynárik.

A čas preč letí,
sivie ako Dorian,
kapsu vykvári.

„Podrážku vybral mi,
lietadlom Tunisko,
tri palmy, bulharský súhlas leva...“

Kráčame vedno k vrchom,
kamenná veľryba
O mori si spieva.



Žabie plesá, 12.00

Bozkaj ma, pýta čistá,
zelenie v očiach,
mačky pod nohami.

Chladí ho krása pochovanej mamy,
bledé oblaky bočia.

A na Ondreja berú do úst vodu,
do perín skáču žabky.

„Aj tak ťa ľúbim.“

„Hlúpa.“

Plesk. Mama vraví: „Stúpaj!“



Hrubé Rysy, 13.00

Tak Ondrej Mlynár zaťal zuby,
na horu sadol, nohy rozkročil.

Zakloní hlavu, nebo otočí
a po živote pôjde každý do skál.

„Veď každý slúži, to, čo dostal,
milá pani!“

Na konci cesty stáli,
ľudia, skaly,

kým boží Mlynár
srdce miesil v dlani.

Nebolo nič už. Ani.



19. októbra 2007 o 13.00 v Spišskej Novej Vsi